

BEZDOMOVINY

ZÁŘÍ 2019

vydává Jako doma - Homelike, o. p. s.

Netradiční divadelní událost a happening CO ČUMIS venku

Divadelní spolek CO ČUMIS otevřel letošní sezónu netradiční akcí ve spolupráci s Přístav 18600 pod názvem CO ČUMIS venku: JAKO DOMA hledá azyl.

Spolek se rozhodl akcí upozornit na problém, se kterým se v současnosti Komunitní centrum pro ženy a trans lidi Jako doma na Florenci potýká nejvíce. Tím je ztráta prostor v ulici Pobřežní 8. Dům totiž koupili noví majitelé a bude se bourat, proto Jako doma intenzivně hledá nové místo. Najít vhodný prostor není jednoduché, protože potenciální pronajímatelé mají často obavy ze sousedství s lidmi bez domova. Podnám v Pobřežní majitelé prodoužili do letošního prosince, teď intenzivně Jako doma hledá nové doma.

Právě na problém s hledáním nového umístění pro nízkoprahovou sociální organizaci se rozhodly umělkyně z divadla CO ČUMIS upozornit širší veřejnost a obyvatele Karlína. Začátek programu v podobě alegorického průvodu, který vedl přímo z komunitního centra směrem

Přístav 18600, nazvaly organizátorky „JAKO DOMA hledá azyl“, tam se odehrálo představení CO ČUMIS 2 Tentokrát z azylu na divadelní scéně Ruderál. „CO ČUMIS 2 je divadelní reportáž z fiktivního azylového domu. Text a děj vychází z reálných zkušeností, vzpomínek, básní a dalších dokumentárních materiálů čtveřice nehereček, které mají zkušenost s bezdomovectvím. V inscenaci také vystupuje pracovníce z neziskové organizace Jako doma a pes. Snažíme se nahlédnout na ono prostředí s humorem, ale zevnitř a autenticky. Představením v Přístavu upozorňujeme na to, jak lidé strádají tím, když politika sociálního bydlení stagnuje.“

„Komunitní centrum Jako doma na Florenci je vlastně přístavem pro ženy v nouzi. Takovému útočiště, které každému bez

Volný prostor - Kristina Fingerlandová

rozdílu podá pomocnou ruku, pomáhá postavit se na nohy a vůbec přežít, je v Praze potřeba víc než další hotely. Tito lidé tu totiž nejsou jen na návštěvě, ale žijí tady, v Praze, a měla by tu existovat místa, jako je např. komunitní centrum, kde se můžou cítit v bezpečí. Proto jsme se rozhodli pomoci divadelní akcí. A kdo ví, třeba při našem divadelním průvodu Karlínem najdeme místo vhodné k zakotvení.“ uvádí k projektu autorka Barbora Šupová. Po představení se konala veřejná diskuse o dostupnosti a nároku na bydlení. Vystoupila Barbora Bírová z Platformy pro sociální bydlení, Zuzana Kříčková z Jako doma a Aslido, Josefína Schneiderová z Armády spásy. Spolek CO ČUMIS již třetím rokem kontinuálně působí na poli dokumentárního a sociálního divadla. Těžiště uměleckého spolku tkví v tvůrčím propojení profesionálních umělkyní s ženami, které mají zkušenost s bezdomovectvím, a produkce takových inscenací, které akcentují sociální problémy nízkopříjmových skupin české společnosti (azylové bydlení, exekuce, práce „na černo“ apod). Autentická svědectví z prostředí „odvrácené strany Prahy“ ožívají na jevišti divadla, ale i v parku, na ulici, ve dvoře či třeba v přístavu. Divadelní inscenace si kladou za cíl podat bezprostřední zprávu o tabuizovaném fenoménu divákům a zároveň umožnit přímé setkání lidí z různých sociálních skupin.

Lada a Lída za celé Jako doma

RODOKMEN Z DLOUHÉ CHVÍLE

Jednou jsem se nudila, počasí bylo celkem hnusné, nic se mi prakticky nechtělo dělat. Tak jsem šla na fb svého otce, otevřela si seznam jeho přátel a zjistila, že mám několik tet a strýců, které ani neznám. Koukala jsem někdy dávno na rodokmen Daenerys Targaryen (Hry o trůny). Řekla jsem si, že ho taky vytvořím, svůj vlastní Kotlárovic. Našla jsem si tedy na Google Chrome stránku https://www.myheritage.cz, která mi rodokmen pomůže vytvořit. A začala jsem podle pokynů. Zadála jsem osoby z rodiny, které znám, mámu, tátu, sestru, tátovu přítelkyni a jejich tři děti, od mámy všechny sestry a jejich děti, z tátovy strany znám osobně jen tetu Evu a její dvě děti, a bratrance Jirku. Pak jsem rozklikla na facebooku svoji tetu Marcelu z tátovy strany a napsala jí, zda by byla ochotná mi říct, kolik má dětí plus jejich ročník narození. Ještě k tomu mi sdělila, kolik ona má sourozenců a jak se na fb jmenují, abych je lépe dohledala. Vytvořit můj rodokmen mi přibližně trvalo 2,5 hodiny, zjistila jsem však, že mám 19 bratranců a sestřenic, které sice skoro neznám, ale třeba se jednou budou hodit.

Aranka

Letní piknik pro lidi bez domova

Ve čtvrtek 8.8.2019 jsme byly opět my, holky z Jako Doma, na pikniku pro lidi bez domova na ostrově Štvanice. A nejenom samozřejmě my.

Tato akce – letní piknik pro lidi bez domova, se koná již po třetí. Organizátoři jsou především lidi z KRISY, různí dobrovolníci a v neposlední řadě jim pomáhají samotní lidé se zkušeností s bezdomovectvím.

My s mojí Helenkou jsme tam byly už po třetí.

Nepřišli jsme na 11. 00 hod., kdy dorazili ti, co se všim pomáhali. Ať to byli lidé s domovem nebo bez domova, sešli se tam opět po roce s nadšením, že můžou někde pomoci, někomu udělat hezký den.

Den před tím a toho dne ráno, kdy piknik probíhal, se už navázeli věci, sladkosti a různé suroviny do KC Jako Doma.

Tam bylo dopoledne otevřeno, okolo dvanácté jsme udělaly poslední úpravy a vydaly se s holkama ke Štvanici. Po cestě se k nám přidávali ostatní lidé bez domova, kteří šli stejným směrem ...na Piknik.

A těšili se.....někteří tam byli poprvé, jiní nevynechali ani jeden ročník.

Na samotnou Štvanici jsme došli všichni něco málo po jedné. A už tam bylo plno. Část Pražského ostrova se na chvíli proměnil v okouzující koutek a odpočinkový, bezstarostný plácek pro lidi, kteří ve svém životě moc odpočinku, pohody a bezstarostnosti nemají.

A tak jsme se sešli na slunečné louce zase po třech letech a mohli vychutnávat chvíle pohody.

Co vše se tam našlo???

Určitě znáte nějakého svého souseda ze stanu vedle, co má pejska, kočičku či jiné zvířátko. A proto jste tu mohli najít stánek od Psiho života, který kromě poradenství, také nabízí granule, nějaké ty hračky a podobně. Také se tam představoval od jiné neziskovky kastrační program pro kočičky.

To víte – pes, ale i kočka jsou nejlepší přátelé člověka, jak se říká. A u lidí bez domova, to platí dvojnásob.

Dále tam bylo auto – nevím, jestli Naděje nebo Armáda – pro lidi, co potřebovali nějaké to ošetření, výměnný program od Progressivu, o kus dál jste mohli najít zase stánek s vitamíny, jinde zase něco málo drogerie a samozřejmě, jedna z nejdůležitějších věcí – oblečení, spacáky a tak. Nejoblíbenější stánek byl však pulťák s jídlem, sladkostmi, kafe a gril s masíčkem.

Jak to vonělo!!!

Tímto bych i chtěla poděkovat všem dobrovolným kuchařům, dobrovolníkům, co napeklí sladkosti, pomáhali s přípravou a samozřejmě i se samotným Piknikem. A i celé řadě lidí se zkušeností, kteří pomohali! A že jich nebylo málo.

My s Helenkou jsme si nejvíce užili sluníčka, kamarádů a naše psi se tam pořádně vyřádili.

Nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že se těšíme již na příští rok!

ZUZ A HEL

Bez práce nejsou okurky

20. srpna jsme v komunitním centru nakládaly okurky. Sešlo se nás pár. Akci jsem organizovala a překvapilo mě, kolik věcí se musí nachystat. Těsně před začátkem akce jsem zjistila, že se musí všechny okurky očistit a všechny zavařovačky prolit vařící vodou, aby se sterilizovaly. Paní Růženka, autorka slavného receptu, také Jitka, Boženka a další dvě paní z komunitka se zhostily očišťování okurek a mrkvi, křenu a cibule. Poté se plnily sklenice a začaly debaty o receptech. Paní Růženka například nedává křen nebo pepř, to Jitka zase ano. Já jsem zase vykládala i na více druhů zeleniny, jako je paprika nebo celer. Taky poměr okurek a mrkve s cibulí přišel na řadu. S květem kopru ale stejně všechny sklenice vypadaly nádherně. Alchymii s vařením láku zakončilo vhození tablet umělého sladidla, voda na povrchu začala bublat a ozvalo se zasyčení. Samotné zavaření se už ale nestihlo. Okurky budou také k vidění v představení „Co čumíš – Tentokrát z azyláku“.

Recept:

1 nálev – vyjde na 4 velké sklenice

0,5 litru octa

2,25 litru vody

DEKO

10 tablet umělého sladidla

10 deka cukru

Přibližně 2 kila okurek

kopr s květem

mrkev, cibule, křen, feferona – dle chuti

hořčičné semínko

Okurky - Káča Kozáková

KOMUNITNÍ ZAHRADE VE VINOŘI

Toto léto se nám naskytla možnost občasných brigád na komunitní zahradě Pastvina ve Vinoři. Asi by vám o tom napsaly lépe peerky a holky, co tam na brigádě chodí, ale i my ostatní jsme měly to štěstí, že nás jedna ze zakladatelek, slečna Anička, pozvala na malou prohlídku.

Tak jsme se v jeden srpnový čtvrtek odpoledne vydali na malý výlet na okraj Prahy.

Jede se tam autobusem z Letňan a pak je to už krátká, romantická procházka zelení a kolem rybníka až ke komunitní zahradě Pastvina.

Komunitní zahrada vznikla z lásky ke zvířátkům a potřebě udržet a žít v souladu s přírodou. Alespoň bych to tak popsala já. Místní lidé ze sídliště a paneláku nemají, kde pěstovat rajčátka a kytičky. A tak par

dobrych duší napadlo na tamních pastvinách jim to umožnit.

A ne jenom to...chodí tam děti a různé alternativní školky pomáhat a dozvídat se něco nového o člověku a přírodě.

Také pomáhají různé sociálně slabším si vydělat nějakou kačku a jeden pan z Rubikonu jim tam bude pozemek a zvířátka hlídat a zázemí bude mít v tamní přilehlé maringotce.

Já zvířátka a přírodu miluju a tak, když jsem tam tu krásu viděla, bylo to jako pohlázení po duši.

Spoustu zeleniny, zachráněných zvířátek jako jsou slepičky, králíci, dvě prasátka a koně.

Nejkrásnější pohled na svět je ze hřbetu koně...kdysi někdo řekl...a to je pravda.

Zuzka

Komunitní zahrádka - Anina Mengerová

Televize - Jakub Bachofík

Poster zdroj on-line, distribuce Aerofilms

//DRAHÉ TETY A JÁ

Bydlela jsem s jednou tetou. Máš dobré nervy, říkali mi přátelé, kteří naši rodinu znali.

Další tetinka přijela na návštěvu, až z Českých Budějovic. Ustlaly jsme jí a nachystaly pokoj. Byly tam kachlová kamna. Musela jsem vypnout vafky, protože večer jí bylo moc horko. Ráno jsem šla do práce, při cestě naštěstí začalo pršet, tak jsem se vrátila domů pro deštník.

Právě včas.

Teta se pokoušela zatopit v kamnech. Nevěděla ale, že její seštrička, moje spolubydlící, tam měla kvůli zlodějům ukryté vkladní knížky, peníze v hotovosti a nějaké cennosti.

Do práce jsem šla s hrůzou, co zase provede. Naštěstí jen upekla štrůdl. Večer byl plný nesmyslných historek a povídaní, které jsem musela vyslechnout. Jmenovala mi přátelé, kteří zesnuli, jakou měli vyzdobu v obřadní síni.

Nesměl jí nikdo přerušit. Dlouhé vyprávění jsem zakončila slovy: „Vidíte tetinko, oni si klidně umřeli a já je ani neznala.“

Podávala se káva a její štrůdl. A pořád něco hledala, kam se mi zahrabaly brýle, říkala a úpěnlivě hledala po pokoji. Mezi tím moje mám rozkrájela štrůdl a narazila na něco tvrdého, brýle naší tetinky tam byly upečený a zamotaný.

Mohu za sebe říci, že příbuzné mám ráda, ale když tetinka odjížděla, tak se mi malinko ulevilo.

Tetě jsem koupila místenku do vlaku, aby se jí lépe sedělo, na to mi vynadala, že vyhazují peníze. Vzápětí šla do obchodu a koupila televizi, televizi značky Tesla. Krabice to byla těžká, naštěstí jsme potkaly jednoho mého známého, byl laskav a pomohl nám s krabicí do vlaku. Se zájmem se tety zeptal: „Víte, já jako řidič jezdím kolem Českých Budějovic a všiml jsem si, že je tam hezké elektro, proč jste si televizi nepořídila v místě bydliště?“ Tetka se začala rozcílovat, že my Pražáci máme všude výhody a oni nemají nic.

Na závěr prohlásila: „Tady v Praze máte lepší program!“

Eva

ŽIVOT NA PRACOVNÍM ÚŘADĚ

Na pracovním úřadě jsem již nějaký ten pátek. Přesně řečeno 6 měsíců. Kolos jménem pracovní úřad má svá specifika. Jedním je neuvěřitelné množství různých formulářů, které visí v šanonech přímo na chodbě. Další charakteristikou je zahlcenost samotných pracovníků na úřadě. Není výjimkou, že pracovnice či pracovník je natolik v případu a informacích ztracen, že není schopen odpovědět na otázku či plně přičin角度 informovat. Moje kamarádka byla z pracovního úřadu vyloučena. Bylo jí sděleno, že neinformovala pracovníci při prvním setkání, že je stále studentkou. Z papírů se ale dozvíme, že nejen, že informaci hned na prvním setkání řekla, ale i při druhém setkání se na školu pracovnice vypytała. Není se ale čemu divit. Kdo se ve všech nařízeních má vyznat, kdo by přes stohy lejšter mohli vůbec dohlédnout na konkrétní problém člověka na druhé straně stolu? Ale aby to nebyla jen samá kritika. Nástroj jménem pracovní úřad je i přes svoji neformemnost a pomalost nástrojem sociálním a sice jsou různé dávky malé, ale jsou. Nerada bych, aby další vývoj sociálního státu v České republice byl spíše podobný západnímu modelu, kde se opravdu stává, že díky nemožnosti úhrady například zdravotních výloh, lidé sahají po krajním řešení, po sebevraždě. Pani ministryně Maláčová přišla s návrhem, že by se zrušily příspěvky, ale i doplatky na bydlení. Jaké by to za stávají situace mělo následky, nechci předjímat, ale jástě je, že katastrofálního rázu. Přídavek na

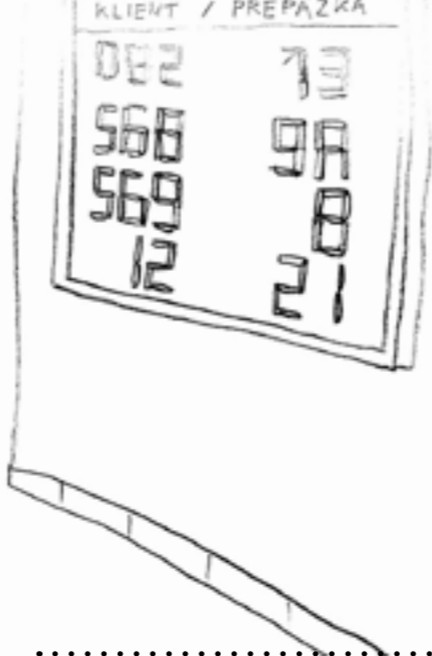
Úřad práce - Zuzana Bramborová

Jak šel čas

Tys kdysi - ještě jako malé děčko, poprvé protla cestu moji, a závod jenž já právě jel byl díky tobě, absolutně v loji. Pak uběhlo pár let, které by mi asi málokdo záviděl, kdy žili jsme si život svůj a jeden druhého neviděl. Já ač s životem se ne vždy dle zákonů rval tak k ochráncům zákona se nakonec najmout dal. Dělal jsem si svoji práci a zatím osud potměšile překvapení uchtal. Jednoho dne při kontrole, já holku, mě něčím povědomou, při nějakých nepravostech na nádraží nachtal. Odvedl ji s ostatními, dle služebních pravidel, okamžitě na služebnu, kde bych zjistil co je třeba, vyzroměl rodiče a více ji neviděl. Vtom se na mně podívala a v očích měla jiskřičky, usklíbala se a vzpurné narovнала ramínka... V tom okamžiku, moji hlavou unavenou, prolétla dávná vzpomínka. Ten úsměv, drzost a lehká vzpurnost - kde já to jen kdysi viděl? Nevim, nevzpomenu - ale určitě jí z dávné minulosti znám a tak aniz tuším čím to, poruším služební postup a raději jí zase volnost dám. Pak načapal jsem jí tam ještě párkrát a na práci svou se vždy vykašlal a místo abych udělal co udělat jsem měl mi rozpravy jsme spolu vedli a smích náš služebnu zněl. Pak musel jsem jít jinam a na ni téměř zapomněl však osud už přemýšlel, kdy by mi jí připomněl. Pak stálo se něco, kvůli čemu nadobro já zmizet musel jsem. Zmizet nadobro a beze stopy a tak nechal jsem si narůst copy. Umícel jsem v sobě chlapa a jako žena žít začal jsem. Povedlo se - chlap jimž jsem býval zmizel, přesně tak, jak to býti mělo, a já si namluvil, že tomu i mě nitro takto chčtlo. Po pár letech, kdy já v nové roli žil anebo spíše žila, mne na netu k neobvyklé hře, přitáhla jakoby snad nadpozemská síla. Tu hru začala jsem celkem hodně hrát, vesničku si buďovala a s ostatními hráči si počínala psát.

bydlení, který má obě dávky nahradit, je koncipován tak, že je pouze pro ty, co již bydlí nebo si byt sami seženou. Zároveň se tento přídavek vztahuje jen na ty, co pracují či se vzdělávají a zároveň jsou uchažeči o zaměstnání na pracovním úřadě. Stále ještě doufám, že odpor k něčemu takovému bude natolik veliký, že si úpravu a sloučení obou příspěvků do přídavku na bydlení rozmyslí, protože do roku 2021 jstě nebude odsouhlasen nový ani starý návrh zákona o sociálním bydlení či jinak alespoň provizorně komplexně řešená stávající situace s bydlením nejen v Praze, ale po celé České republice. Situace je natolik špatná, že ohrožených skupin ztrátou bydlení stále přibývá a nevypadá to, že by se v blízkém horizontu situace výrazně změnila. Tož nic jiného, než nahlas společně křičet nám nezbyvá. A pani Maláčová si to doufáme, co nejrychleji rozmyslí!

Lida

Jednoho dne mne oslovil dosud neznámý mi nick a já musím přiznat, že po pár zprávičkách mi jak se to tak říká, až pod kůži vnik. Po nepříliš dlouhém čase, já v jednom kmeni diplomat-kou jsem se stala, hnedle ten nick oslovila a strašně moc si přála, aby se mnou v jednom kmeni bok po boku hrála. Váhala a přemýšlela, pak ani nevím jak komunikace náhle ustala, už nepřišel od ní ani znak. Hrála jsem dál a po nějaké době si se mnou začalo psát hrozně milé robě, jenž strach o svou mámu mělo a nevědělo, jak pomoci by jí mělo. S překvapením jsem zjistila, že je to má, že hry, stará známá, že ona je toho šikovného prcka máma. Začali jsme si opět sem tam psát... V tom mně kdosi oslovil, a během chvíle jsem měla pocit, že mne snad musel znát. Byl ke mně vždycky milý, byl chytrý a vždy pomohla mi jeho rada. A já náhle věděla, že jeho bych určitě mohla mít i hodně ráda. Pak mi jednou prozradil, že příbuznou má a ona, že mě také z téhle hry zná. A ačkoliv ví, že chemii nemám ráda tak ona právě mě teď potřebuje za kamaráda. A naše rande domluvil. Já nechtěla zprvu, vůbec na něj jít, ale strašná zvědavost mne na ono místo hnala. Vždyť je to toho prcka máma a navíc holka z které mám občas pocit jako bych jí někdy dříve odjinou snad znala. Po mnou způsobeném zmatku jsme se konečně našly a do nedaleké kavárny na kafe a kolu zašly. Povídaly jsme si a pak náhle z čista jasna, já všimla si jak je krásná a hlavou mi začaly poletovat básně - jednu z nich jsem rychle chytl a na papírek od účtenky, pro ni jsem jí zapsala. Soustředěně si jí přečetla, usmála se a letmo se mně dotkla - nyní už mohu přiznat, že prolétlo mnou až vrušení a v hlavě se mi usadilo to šilené tušení - že tohle nemělo se stát. Ze tohle setkání určitě není našim prvním a rozhodně ani posledním. A až mi to všechno dojde a v mysli mě se rozední, pochopím že ona je mou Femme Fatale, kterou musím mít, protože a zkrátka

Natašin příběh 8. DÍL: ÚTĚK Z UKRAJINY

Teta Tosja přijela se synem jménem Tolja, zrovna ukončil 2. třídu, učil se dobře. Tady u nás se mu líbila řeka Severní Dvina, velké loď, parníky s horní palubou, z ní byl dobrý výhled na oba dva břehy (berega) a také naše severní polární noci (hovorné bílé noci), na březích rostly velké Jehličnaté stromy, na to všechno se mi líly Tolja nemohl vynadávat. Skončilo léto, skončily prázdniny a já jsem šla do 2. třídy. Pani učitelka (učitelnicca Vera Ivanovna) nás přesazovala jinam, než jsme seděli minulý rok, dostala jsem místo u okna ve třetí řadě, odkud byl dobrý výhled ven a vedle mě seděla Lucka, kamarádka ze sadika (školkly). Měla jsem radost, jsme si navzájem vpomáhaly. Domácí úkoly jsme psaly u nás doma. Lucka k nám chodila docela často, nechtěla být sama doma, byla jedináček, babička zemřela, o tatínka přišla, její máma pracovala jako pradelna, v tu dobu se ještě pralo prádlo na vašle. Luce se u nás líbilo, měli jsme svůj dům, velký pozemek, zelenářskou zahradu (rusky ogorod). Lucka bydlela v bytovém domě, byt měly jednopokojový, prarodiče Lucky byli násilím vyvezeni z jižního Ruska so Severního Ruska. Lucka se narodila na Severu, jako my všichni, proto jsme sebe nazývali Seveřané. Lucka neměla problémy s jazykem, od malička slyšela ruštinu, u mě to bylo horší. Doma ukrajiniština, ve škole ruština a ve škole taky. Ráda jsem poslouchala vyslovování, jak Lucka četla, v tom byla dobrá. To mi pomáhalo. Začala jsem správně psát, číst, a tak moje jazykové problém pomalu mizely. Moje babička se o mě začala zajímat. Po

bez ní já už nechci žít. A ačkoliv nechtěla bych býti domýšlivá, tak přesvědčena já jsem byla, že v onom zvláštním okamžiku, který jsem zde líčila, tak i u ní, v jejím srdci náklonnost ke mně vzkličila. Pak nějakou dobu jsme si psaly a já k ní na návštěvy jezdila. Když to náhle v její hlavě, pakojem rozčila se jasná záře a v ruce se jí zhmotnil nůžky. Udělala smík sem, smík tak a jestli je to rovně jí bylo zcela fuk, a pod jejima rukama byl z holky náhle opět kluk. Začali jsme plánovat, jak budem spolu žít a o krásné budoucnosti nechtěli jen snít. Já představen byl rodičům - a prošel celkem snadno, však u nás na vařinech, není nikdy radno. Jelikož už od začátku mi udělala převelikou chybu, a na rovinu nechtěli pár věcí říkat, jedna věc se proválila a za ni museli jsme pikat. Na spoustu lidíček i já byla hrozně zvědavá, nejvíce však na toho, který tajemným pro mne stále zůstává, ten který může za to, že cit se v žár v senci mém rozdmýchal, se totiž nechal slyšet, že by tam také rád přispěchal. Já těšila se jako malá holka a proklínala každý den, jenž od setkání dělí nás. Když v tom, v předvečer srazu přišla zpráva, po níž svět se do černého hávu zahallil - ten na kterého já se tak moc těšila, svou životní pout ne zcela vlastní vinou na motorce zabalil. Ta zpráva tehdy šilené moc bolela a jeho ztrátu cítím ještě dnes. Jedno však vím zcela jistě a ubezpečuji o tom každého na tomto místě, že ačkoliv na tomto světě přestalo jeho srdce bít, tak v našich vzpomínkách a srdcích bude stále žít. Ze těchto okolností nás napadlo, že sraz by se zabalil, ale pak nás napadlo - zda on by to dovolil? Rozhodně ne!!! Vždyť jeho přípravou on také žil a tak se vzpomínkou na něj ten sraz byl. A povedl se, zažili jsme všichni spoustu krásných chvílí a nikdo jstě nelitoval, že tam s námi byl. Pak vrátilo se vše tak trochu, do starých kolejí, tedy až na to, že já na návštěvy jezdila stále dněmi. A s tou, jež raději jsem každým castem měla, začaly jsme věstí debaty zdali do budoucna

9. DÍL: Rodičovské schůzky

Mamma pravidelně chodila na rodičovské schůzky. Moji sestru Saiju vždy chváááil, byla nejlepší. V první třídě se o mně nemluvalo, ve 2 třídě o mně pani učitelka říkala, že jsem lepší. Ted jsem si vzpomněla, jak to bylo dál. Jednou na hodině ruštiny jsme četli nahral, najednou se otevřely dveře a uviděli jsme děti školou povinné, byly to děti různých evropských národností, pocházely ze západních oblastí Sovětského svazu, byli to sirotkové. Dočasně byli usazeni do naší třídy. Tisnili jsme se v lavicích. Pak starší odjížděli do různých učilišť v Archan-gelsku, ale naši vrstevníci tady zůstali. Pro ty, co zde zůstali, byl zřízen dětský domov. O děti bylo dobře postaráno, měli teplo, dobrou stravu, zdravotní péči, staraly se o ně vychovatelky - učitelky, společně psali domácí úkoly, měli různé kroužky, učili se například na piano, někteří z nich byli dobří muzikanti. Jednou pozvali na koncert i nás. Jsme venkovské děti, na piano jsme se mohli koukat, ale nesměli jsme se dotknout kláves. Mně se tak chtělo zmáčknot aspoň jednu klávesu a u toho se dát do zpěvu, to bohužel ale nešlo. Děti v dětském domově měly hudební výchovu. Podnik TĚŽBY DŘEVA byl sponzor a zásoboval dětský domov hezkými a hodnotnými věcmi (předměty). Děti proto byly hezky oblíbené, v zimě měly teplé oblečení a na ruce modré rukavice. Modrou barvu, tu jsem měla ráda, a líbí se mi do dnes.

zůstanem jen JÁ a TY anebo cesta naše spojit v jednu by i ona chtěla. Váhaly jsme a nevěděly, jak dále by ta cesta věsti měla když tu náhle zjevila se - neřízená střela. Prozkoumala naše tváře, vyslechla, co říkaly jsme a vzápětí vystrčila růžky, pakojem rozčila se jasná záře a v ruce se jí zhmotnil nůžky. Udělala smík sem, smík tak a jestli je to rovně jí bylo zcela fuk, a pod jejima rukama byl z holky náhle opět kluk. Začali jsme plánovat, jak budem spolu žít a o krásné budoucnosti nechtěli jen snít. Já představen byl rodičům - a prošel celkem snadno, však u nás na vařinech, není nikdy radno. Jelikož už od začátku mi udělala převelikou chybu, a na rovinu nechtěli pár věcí říkat, jedna věc se proválila a za ni museli jsme pikat. Na spoustu lidíček i já byla hrozně zvědavá, nejvíce však na toho, který tajemným pro mne stále zůstává, ten který může za to, že cit se v žár v senci mém rozdmýchal, se totiž nechal slyšet, že by tam také rád přispěchal. Já těšila se jako malá holka a proklínala každý den, jenž od setkání dělí nás. Když v tom, v předvečer srazu přišla zpráva, po níž svět se do černého hávu zahallil - ten na kterého já se tak moc těšila, svou životní pout ne zcela vlastní vinou na motorce zabalil. Ta zpráva tehdy šilené moc bolela a jeho ztrátu cítím ještě dnes. Jedno však vím zcela jistě a ubezpečuji o tom každého na tomto místě, že ačkoliv na tomto světě přestalo jeho srdce bít, tak v našich vzpomínkách a srdcích bude stále žít. Ze těchto okolností nás napadlo, že sraz by se zabalil, ale pak nás napadlo - zda on by to dovolil? Rozhodně ne!!! Vždyť jeho přípravou on také žil a tak se vzpomínkou na něj ten sraz byl. A povedl se, zažili jsme všichni spoustu krásných chvílí a nikdo jstě nelitoval, že tam s námi byl. Pak vrátilo se vše tak trochu, do starých kolejí, tedy až na to, že já na návštěvy jezdila stále dněmi. A s tou, jež raději jsem každým castem měla, začaly jsme věstí debaty zdali do budoucna

Pavla

Tak jsem se jednoho dne odvážila zeptat se mamky, jestli by mě dala do dětského domova. Jaky jsem měla důvod? Budu mít modré rukavičky, trvala jsem na tom. Tak jsme se šly zeptat do dětského domova, jestli by nám aspoň ty modré rukavičky nedaly. Ředitelka řekla, že rukavičky nedostanu, mamka chtěla zaplatit, ale ředitelka odpověděla, že jsou to všechno dary sponzorované od podniků z naší vesnice. Stejně je nepořizenou jsem odešla, když jsem se chtěla alespoň dotknout kláves, ani pohladit jsem je nemohla. Jako venkovské děti jsme nic nedostaly. Jen jednou do roka jsme dostaly dárky od dědy Mráze. Tak a takhle to bylo..

Napsáno v neděli 11. srpna roku 2019

Nataša 12.8. 2019

3

JÍDELNA KUCHAŘEK BEZ DOMOVA znovu a v novém kabátě

Pamatujete na projekt Kuchařek bez domova a na Jídelnu Kuchařek bez domova? Ano, je to jeden z prvních projektů organizace Jako doma, která se věnuje ženskému bezdomovectví.

V Jídelně Kuchařek bez domova vaří ženy bez domova pouze z rostlinných potravin. Některé zde pracují na pracovní smlouvu, některé brigádně. V Jídelně Kuchařek bez domova podáváme obědy, dále pak vaříme na různých venkovních a vnitřních akcích, poskytujeme cateringy.

Nejen, že si zde ženy bez domova mohou přivydělat, ale i se zkamarádit s dalšími ženami v tísní, popovídat si, navzájem si pomoci.

Kuchařky bez domova nejen vaří, ale navzájem si pomáhají, vzdělávají se, vzdělávají jiné, hrají divadlo, bourají stereotypy a předsudky, vydávají noviny, mění svět. Slovo „kuchařka“ s námi dostalo nový rozměr.

Od října začínáme znovu. Provozovat Jídelnu Kuchařek bez domova je těžké a proto jsme si přes léto potřebovaly odpočinout. Nabraly jsme nové síly a začínáme znovu.

Chtěly byste se zapojit? Pokud vařit neumíte, nevadí, my vás to naučíme. Pokud vařit umíte, skvělé. Těšíme se na každou z vás, která se nebojí do kuchyně.

Napište na email jidelna@jakodoma.org nebo zavolejte natelefonní číslo 775 707 371.

Za Jako doma Lexa

INZERCE JAKO DOMA

Co nejvíce pohledáváme?

V NAŠEM denním centru je potřeba mnoho věcí neustále. Díky velkému množství žen, které prostory využívají, věci mizí rychle a občas bychom si přály mít bezendné zásoby.

Co ale potřebujeme nejvíce?

JAKÉKOLIV HYGIENICKÉ POTŘEBY

TABÁK A CIGARETY

JÍDLA VŠEHO DRUHU,

PŘEVÁŽNĚ TRVANLIVÉ

MOBILY

STANY

SPACÁKY

DEKY

!

>> NABÍDKA PRÁCE >>

KUCHAŘKY BEZ DOMOVA rozšiřují řady

Jste žena a máte potíže s bydlením?

Baví vás vařit a ráda byste trávila čas s dalšími ženami se stejným zájmem?

Chcete se ve vaření něčemu přiučit?

Přidejte se k nám! Poďte se připojit ke Kuchařkám bez domova!

Nabízíme práci v Jídelně Kuchařek bez domova a možnost vzdělávat se ve vaření. Po delší praxi vám pomůžeme s hledáním práce v dalších gastro podnicích.

Těšíme se na vás.

VOLEJTE >>> 777 132 741 nebo se ptejte přímo v Komunitním centru Jako doma.

Přebytky - Barbora Satranská

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2019

Kontakt: www.jakodoma.org, info@jakodoma.org

Do novin přispěly:

Eva, Nataša, Pavla, Lída, Lexa, Lada, Aranka, Zuzka, Helenka, Monika, H + V

Sazba a zlom: Jitka Pročková

Ilustrace k textům: studenti a studentky ateliéru ilustrace UMPRUM

Texty přečetla a chyby opravila: Ludmila Böhmová

Náklad: 1000 výtisků

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

